

VUIST

2025

Ik heb mijn ganse leven veel geld gehad. Altijd juist net meer dan genoeg.

Als jongeling verkocht ik mijn ziel aan de duivel en dat was de beste zet van gans mijn leven. Je hebt er geen idee van hoe het is altijd geld te hebben.

Ik had de keuze, ik kon mijn ziel voor van alles verkopen, zei de duivel. Hij somde op. Ik dacht van dat kan ik ook allemaal met geld kopen als ik er daar maar genoeg van heb. En zo verkocht ik voor geld. Dat was de duivel gelijk. Alsof hij het zelf voor het rapen had, aan de bron zat, aan de drukpers.

Een jongeman nog die duivel. Dat is geen duivel, dacht ik. Wist ik veel. Ik had nog nooit een duivel gehoord of gezien. Het beeld dat ik van een duivel had was ook maar van horen zeggen. Ik geloofde de jongeman. Ik geloofde alles wat hij zei. Zo'n jongeman liegt niet, dacht ik. En effectief hij loog niet, hij geloofde zelf wat hij zei. Het was geen geloofskwestie, voor hem was het waar wat hij zei. Op zijn leeftijd wist hij niet beter. Blonde jongeman. Geen rimpel. Open blauwe ogen. Had niets te verbergen, er was niets om te verbergen, er was niets waarvan hij dacht dat hij het maar beter kon verbergen. Volledig open kaart speelde hij. En ik geloofde hem. Ik ging er in mee. Zo'n jongeman was het. Eenvoudig gekleed. Onpersoonlijk. Zoals je moet gekleed zijn als je wilt geloofd worden.

Doe dat niet, zeiden de mensen, ze waarschuwden mij. Doe dat niet. Kijk naar de geschiedenis, naar al die voorbeelden die je zijn voorgegaan. Maar ik dacht de voorbeelden die we kennen komen van schrijvers die ze hebben verzonnen omdat ze zelf niet durfden. De echte voorbeelden zwijgen.

En toen verwierf ik een eigendom. Ik voelde mij diep gelukkig. Een eigendom en ik had nog geld over.

Wat later kocht ik een tweede eigendom, aan zee. En ik voelde mij opnieuw diep gelukkig.

Diep geluk zou verslavend zijn. Wordt gezegd. Door deze die afgunstig zijn. Het diepe geluk is niet gemakkelijk te bereiken, dat is waar, maar verslavend is het niet. Toch niet dat ik weet.

Na mijn tweede eigendom had ik nog geld over. Zalig. Er zijn mensen die lijden onder een afbetaling. Ik zou er ook onder lijden. Daar ben ik zeker van. Ik ben niet gemaakt om te lijden, niemand, een mens is daar niet voor gemaakt. En toch gebeurt het.

Tussen mijn eerste en tweede eigendom in kocht ik een vrouw. Er zijn andere methodes om een vrouw te verwerven maar ik kon het op die manier doen en ik deed het. Dat gaf minder verplichtingen. Zij was akkoord, ik was akkoord. En ik had nog geld over.

We kochten daarna twee kinderen. Een keizerswens. Eerst een jongen en dan een meisje. Correctie, ik kocht ze, niet wij, ik betaalde. Zij had ze met haar lichaam moeten betalen en ik kon het met geld. Een no-brainer. En ik had nog geld over. Voor een opvoeding. Ik kocht een aantal opvoedingen. Dat was leuk om te zien. Mijn vrouw ging daarmee akkoord. Deed soms mee. Dat waren we zo overeengekomen. Die opvoedingen vielen mee van prijs. Het was niet eenvoudig om er een prijs op te plakken. Ik wou dat de opvoeders hun best deden voor onze kinderen, wat betaalde dat? Dat was anders dan toen ik ze kocht. Zo negen maanden dragen, hard moet je daar niet je best voor doen. Eigenlijk doe je dan best vooral niets. Ik was content van de moeder van de zoon en ging nog eens terug voor een dochter.

Van de dochter was ik niet content. Ze was haar geld niet waard. Ik heb haar vervangen door een dochter van een andere moeder. Dat heeft mij geld gekost, maar ik had nog geld over.

Voor mijn zoon en dochter heb ik een partner gekocht. En mijn kinderen daarop gezegd dat het daar stopte, dat mijn inbreng daar stopte. Ze gingen ermee akkoord. Ze hadden gezien hoe het was om voldoende geld te hebben en waren op hun beurt in onderhandeling met de duivel. Ze kregen een goede opvoeding.

Ik had mij ondertussen ook een positie gekocht in de samenleving. Een positie met enig aanzien. Een respectabele positie. Dat heeft mij geld gekost maar ik had er nog over. Ik keek en zag hoe anderen dat deden en kocht mij iets gelijkaardig. Een positie in geldzaken. Dat kwam goed uit, ik speelde een thuismatch. Het zou kunnen dat collega's ook een thuismatch speelden maar daar werd niet over gesproken. Ik hoefde het niet te weten. Wat maakte het uit? Ik had die geldzaken niet nodig. Ze brachten mij geld op, maar ik had al geld over.

Ik zag dat mijn collega's, niet allemaal, sommigen, een folie koesterden. Dat leek hen diep gelukkig te maken. Ik had de indruk dat het hen vooral diep ongelukkig maakte. Kortstondig diep gelukkig en daarna langdurig diep ongelukkig. Drugs, party's, meisjes, jongens, feestjes, Côte d'Azur, met een jacht, op een jacht. Ik merkte dat er voor elk jacht een groter jacht was, het zei mij niets.

Mijn ouders zijn altijd tevreden geweest over hun zoon. Tevreden dat hij het goed had in het leven en dat hij gelukkig was. Ze zagen hun kleinkinderen graag en aanvaardden hun schoondochter zoals ze was.

Ik heb ze kunnen helpen in hun oude dag. Ik had nog een beetje geld over. Die woonzorgcentra zijn pokkeduur. Ze hadden geen slecht pensioen en toch was het niet genoeg.. Wie zit er in godsnaam aan het roer in die woonzorgcentra?

Mijn ouders treffen alles wel beschouwd geen enkele schuld voor mijn beslissingen. Niet dat ze ervan op de hoogte waren, maar, ik weet het, zij zouden het niet gedaan hebben. Het waren bange mensen, vrezend, uit de periode dat god met hoofdletter moest gevreesd worden en gevreesd werd omdat Zijn vertegenwoordigers gevreesd werden.

Het is waar in veel verslagen lees je dat deze die hun ziel verkopen daar spijt van krijgen. Spijt krijgen van hun verkoop. De transactie willen ongedaan maken. Ik heb dat nooit gehad. Ik denk dat die verslagen vervalst zijn, bijgekleurd, niet objectief, dat ze verzonnen zijn door deze van de kant van god om de mensen aan hun kant te houden. Met dreigingen van hel en verdoemenis en niet een klein beetje hel, maar heel veel hel, voor eeuwig en altijd. Dat zij aan de kant staan van de god die liefde is. Soit, mij een zorg. Ja, zij hebben ook veel geld, opvallend veel geld, misschien wel verdacht veel geld. Soit, mij een zorg. Elk zijn geld, ik ben niet jaloers. Ik heb er zelf genoeg. Ik heb geen nood aan nog meer geld door geld af te nemen van anderen. Ik gun iedereen zoveel geld als ik heb. Dat is gewoon gemakkelijk.

Op latere leeftijd, op een dag, kwam de duivel bij mij, hij was verouderd, tot mijn verwondering. Het was niet meer de jonge man met de open blauwe ogen van vroeger. Hij vroeg of ik mijn ziel wou terugkopen. Ik vroeg hem waarom en wat dat moest kosten en wat er tegenover stond? Hij zei dat hij niet diepgelukkig was met mijn ziel. Dat was wel het aller slechtste verkoopargument. Ik vroeg hem waarom ik die dan zou terugkopen? Ik betaal je er veel geld voor, zei hij. Maar ik heb al geld, zei ik. Méér geld, zei hij. Maar ik heb al geld over, zei ik. Dan zul je méér geld over hebben, zei hij. Dat dat nu werd gedaan, de ziel terugkopen, in de mode was, de nieuwe trend.

Duivel, zei ik, je brengt mij in een moeilijke positie. Ik heb gans mijn leven veel gehad aan onze deal. Je hebt me nooit bedrogen. Kunnen we geen goeie vrienden blijven?

Juist daarom, zei de duivel. Ik ben niet content van uw ziel. Ze was haar geld niet waard. Ik heb ze veel te duur betaald.

Je hebt er spijt van?

Ja.

Dat moet de hel zijn voor jou, zei ik, of toch minstens het vagevuur.

Nu het einde van mijn leven is gekomen moet ik iets bekennen. Ik heb eigenlijk nooit goed geweten wat ik verkocht heb. Mijn ziel? Had ik dan een ziel? En zo ja, wat was dat dan? Ik heb nooit het gevoel gehad, of de indruk, of de wetenschap, dat ik iets verloren was met die ziel te verkopen. Ik heb altijd de indruk gehad dat ik geld kreeg om niet.

Pas naar het einde van mijn leven toe begon ik mij die vraag grondiger te stellen en kwam ik te weten dat het met het leven na de dood kon te maken hebben. Dat de ziel, mijn ziel, dan, een ongelukkig leven of zo zou moeten lijden. Dat mijn ziel dan onder de duivel zou staan. Nu moet ik zeggen dat ik daar redelijk gerust in ben. Ik geloof niet in een leven na de dood. Ik heb dat nooit gehad, nooit gedaan. Terug aan de wormen. Mijn leven stopt, ik stop. Na de dood is het gedaan. Dat is juist wat de dood is.

En als mijn ziel na de dood onder de duivel staat zoals ik tijdens mijn leven onder de duivel heb gestaan, zie ik het probleem niet. Of werkt het na de dood niet met geld?